

[Einer-Jensen.]

lige samråd med ministeren. Vi har modtaget henvendelse fra Grosserer-Societetets Komité, og vi har haft en deputation i udvalget bestående af repræsentanter for Foreningen af danske Manufaktur-Grossister og Dansk Textil Union.

De drøftelser, som har fundet sted under udvalgsbehandlingen, har ikke givet anledning til forslag om større ændringer i selve lovforslagets indhold. I udvalget er der opnået enighed om en række ændringer, hvoraf enkelte ikke er uden betydning, men om dem alle gælder det, at de ikke på afgørende måde ændrer lovens principielle indhold eller anfægter nødvendigheden af de beføjelser, som enhver regering i den givne situation må have adgang til, hvis den skal kunne føre en forsvarlig økonomisk politik.

Med hensyn til de ændringer, som er foreslået, skal jeg henvise til betænkningen, idet jeg kun nævner en enkelt af dem. Det er den ændring, som findes i sidste del af det foreslåede punkt 4 til § 1. Det er et nyt princip, der her indføres vedrørende behandlingen af sager angående bemyndigelser i henhold til denne lov. I den nugældende lov findes der en såkaldt appelinstitution, som deler sig i to. Den del, der nu afløses, er den såkaldte juridiske appelret. Den ændring, der her foreslås, går ud på, at de næringsdrivende, der er misfornøjede med de afgørelser, der er truffet enten af varedirektoratet eller på anden måde, kan indbringe besværinger over afgørelserne for domstolene efter reglerne for behandling af sø- og handelssager. Det er altså en ny ordning, der her indføres, og den er man enedes om under hensyn til, at vi alle vil medvirke til at gøre behandlingen af de pågældende sager så god som mulig.

Iøvrigt har der været enighed om, at vareforsyningsloven ikke kunne undværes. Som forholdene stiller sig nu, ville en hovedkuls afvikling af de foranstaltninger vedrørende import og eksport og varefordeling, som hviler på vareforsyningsloven, kun kunne føre til kaos, og det tror jeg alle har anerkendt. Jeg henviser til de bemærkninger i betænkningen, som er fremsat af partiet venstre, hvori man erklærer, at loven ikke kan undværes.

Indholdet af loven har derefter ikke givet anledning til vanskeligheder. Det er lykkedes at opnå enighed om det stillede ændringsforslag på alle punkter, og jeg skal på hele udvalgets vegne anbefale dette ændringsforslag til vedtagelse.

Et flertal indenfor udvalget, bestående af venstre, de konservative og retsforbundet, har stillet nogle underændringsforslag. Det

første af disse går ud på, at ordene „samt fremme eller regulering af vareproduktionen“ skal udgå. Nu er forholdet det, at i den nugældende lov er det bestemt, at ministeren ikke kan ændre eller indføre nye reguleringer af vareproduktionen uden med tilslutning af rigsdagens stående vareforsyningsudvalg. De ærede medlemmer har altså ikke følt sig tilfredsstillt ved denne ordning. Man kan næsten fristes til at sige, at de ærede medlemmer nærer mistillid til sig selv, thi når det ligger i vareforsyningsudvalgets hånd at bestemme, hvad der skal ske, og de tre partier har flertallet i dette udvalg, synes det mig mærkeligt, at det har været nødvendigt at stille dette ændringsforslag. Jeg kan ikke se, at det vil komme til at spille nogen som helst rolle udover, at det kan medføre stor gene for rigsdagens medlemmer, for hvis nødvendigheden foreligger en dag, må ministeren nu fremsætte et lovforslag her i rigsdagen. Det kunne jo oven i købet være så ubelejligt, at det skete midt om sommeren. Men da det har været formålet ikke at skabe mere strid og splid, heller ikke om dette lovforslag, skal jeg anbefale mine meningsfæller at stemme for disse underændringsforslag.

Medens lovens indhold ikke har givet anledning til megen diskussion, har drøftelserne derimod samlet sig om de problemer, der knytter sig til den almindelige økonomiske situation her i landet, om retningslinierne for den økonomiske politik, som man fra forskellige sider mener vil være den rigtigste under de foreliggende forhold. Navnlig to spørgsmål har her været i forgrunden, nemlig dels den pengepolitiske situation og dels importfrigørelsen.

Om de pengepolitiske overvejelser, der har fundet sted, kan jeg vist med rette sige, at der ikke er kommet nye synspunkter frem. Det er ikke mange uger siden, at akkurat det samme problem var fremme til debat i forbindelse med skatteudskrivningsloven. Drøftelserne i udvalget om disse spørgsmål har på ny gjort det ganske klart, at der på dette punkt ikke er tale om gradforskelle i opfattelsen, men om en virkelig dybtgående uoverensstemmelse om den økonomiske politik. Navnlig det konservative folkeparti har vendt sig mod den politik, som regeringen agter at følge, så længe den har ansvaret. Fra vor side forstår vi stadigvæk ikke den konservative argumentation. De konservative synes at stirre sig blinde på statens foliokonto i nationalbanken, som om bevægelserne på denne konto alene var udtryk for hele den pengepolitiske situation her i landet. En så, jeg kan sige primitiv